

Мисао

Њој је хладно. У светлуцавом мраку тражи своје место, неко топло, утешно. У очи падају хладне, ледене пахуље и пут, одговор тешко је наћи. Зима све зауставља, па и њу, мисао. Лако у снегу изгуби своје драгоцености, сигурност, мир. После је све то тешко пронаћи. Чекаће пролеће, да са цвећем и одговор изађе на видело. Нема јој ни помоћи. Кога ће наћи док веје, кад су сви у својим домовима, у топлом? Све ће морати сама. Понека звезда је горе, не да покаже пут, већ да усади сећање на ноћ, на зиму и подсети током године каква је ледена била. Све зеленило, бића и људи, успавани су. Све спава, само она будна тражи одговор у снегу, бескрајној белој пустињи нашег незнања. Није поштено, зима ћути, стеже, и не предаје се. Неће дати одговор. Узалуд је тражити, смешно је помислити да се без Сунца могу разјаснити приче једне обичне мисли, ума и човека. Можда је тако и најбоље, вратити се у топли дом, гледати у ватру, а одговори ће некад, уз обасјаје Звезде, изаћи човеку пред очи. То је сада решење. Спознаја саме мисли, воље и учињеног, питање је јасније будућем добу, кад се друге, добронамерне звезде појаве, и небо дозволи. Сада ако пада, и на очи и на душу, снег неће дозволити и пружити оно што мисао јако жели. Ствар је врло једноставна, преспавати зиму, а после ће све доћи на своје место, и одговори и лепота сазнања. Друга су за човека годишња доба, друга сазвежђа воле људе.

Сунчеви зраци и топлина падају на главе, боје са шарених поља на очи, а мириси дубоко улазе у умове отворене, у природи. Све је одједном ново. Као преко ноћи, пролеће је постало све и свака прича, авантура или сећање, неће се заборавити јер се њихове хаљине, цветне и свеже, не заборављају. Мисао је срећна, лакнуло јој је. Снежни и кишни облаци однели су са собом страх од незнања када су своје место уступили сунцу и плавом небу, као море. У њој, целој, буди се нешто ново, неочекивано, попут трава и цвећа на свакој слободној површини, кад хладноћа опусти и снег се отопи. То људи зову нада. Лепше име је пролеће. Неизбежна је, природна, живот без ње не постоји. Прича о њој никада није била потпуно јасна. Зашто је у Ћупу била међу сваким злом, зар је и она била једна од несрећа? Ипак, мисао верује да је нада та која може да одмерава снаге са читавим остатком Хермесовог дара. Увек јој је била потребна, макар на крају откривена као преварант и оставила остатке зиме и мрза. Неке ствари мисао може да жели, да ради паметно и све што до ње стоји, али нада, пролеће, мора се додати, да успава ноћу, уведе мир у годину, осмех остави на лицу. У очима буди светлост и ствара сјај. Отвара врата будуће среће. Потврђује и додаје смелости свакој жељи. Зато, осећа нови почетак онај који осети пролеће, шум траве и цвркулт, радосну песму васкрсења.

Све је топлије и топлије. Веома често и није пријатно. Ни вода не помаже. Опекло сунце удара на сав беспомоћни живи свет, који онда само легне у сенку неког великог дрвета и чека хладну, утешну ноћ. Мисао је сада сама, затрпана, у великом лавиринту

сећања, беспомоћно тражећи излаз ка ваздуху лакшем и пријатнијем. Није јој лако. Осушиће се од налета некорисне тоpline и лоших сећања, одлука, размишљања. Тешко је дисати од неискоришћених прилика, питања, ту ни хладовина не помаже. Поновни сусрет са оним што је било, или оно чудније, што није. Грешка је највећа која се мора десити, и изнемоглом бићу одузети сок. Нема ту никакве помоћи, само ће после много сати сунце заћи и ноћ ући у умове, донети бескрајну сенку, ослободитеља. У тој плавој ноћи почињу уживања и мисао ће сад имати прилику да осети радост и лепе тренутке. То је право лето. Она зна да је то авантура, смех и оно што тражи целе године, оно што ће учинити да се сви проблеми зауставе, уступе места љубави и сјају. Ноћ ће проћи и весела тмина постаће прича и сећање. Ум сада поседује тај вредан бисер, и некад није довољно моћан да га задржи. Проћи ће лета и остала годишња доба, време ће појести ту једну веселу ноћ, у њој звезде више неће блистати, оне ће се погасити и доћи ће нови извори те беле светлости. Она, мисао, поново на врелини, у хладу, немирна ће бити. Опет не може побећи, сада страху од заборавља, јер неке ноћне звезде само нестаће. Каква је то неправда, изгледаће безначајно све што је било савршено и наизглед бескрајно. Научиће мисао и са тим да лежи на врућини и знаће да ће доћи опет олакшање са неким новим блиставим очима, лети, на мору, уз песму и игру бића која славе радост.

Зраци, сада слабијег сунца, златног, кроз грање дрвећа са лишћем шареним, осушеним која се ломе, носе мирисе плодова меканих и топлих. Стање мисли је мирно. Ослобођена је, као да никакве бриге нема, као дете које воли све. У тој музици стварају се прилике, важна дешавања, одлуке. Ум је отворен за најдубља и најтежа осећања, емоције неуобичајене и дуговечне. Љубав у златним, као море на ветру, пољанама, биће запамћена заувек и снажно чувана као савршен облик и циљ сваког будућег задовољства. Заволи се, заволи се све. Свака промена је успешна на јесен, она је прихваћена, угошћена као краљица у мислима и умовима. Тада се и порасте, научи се љубав. Уђу у мисао чак и неке очи, само тако, брзо, природно уз зеленило, и светлуцају ко зна колико дуго, време је узалуд мерити. За све то треба захвалити плавим шљивама и грожђу. Знам, мисао се смеје тада најискреније и најзахвалније. Она је тако смештена између топлог лета и хладне зиме, као љубав што увек стоји, крхка, између среће и туге, и ужива у времену слатком и безбрижном. Шарена, обасјаће сваког, не правећи изузетак, јесен, имаће времена за сваки ум. Подариће по пар очију и погледе, нека нова путовања и огледала. Као добар пријатељ је, као сигурно место после тешке године, великог путовања, сваки пут ипак другачијег, али увек истог. Лако успава мисао и тако задовољној покаже пут, као Аријадна, подари мач и клупко, памет и љубав, да лакше освоји време и године које следе.

Петар Аћимовић, 4ц
Математичка гимназија
Београд
професорка Анђелка Петровић